

090125 Tredje söndagen efter trettendedagen Ylva Rundberg

När jag ställer mig i duschen på morgonen och slår på vattnet tar jag det för självklart att vatten i vald temperatur sköljer över mig. Och dessutom finns hos varje prenumerant en stark förväntan och tilltro att tidningen ska ligga i brevlådan eller på hallmattan när man tittar. Inget vi tänker på eller funderar så mycket över, för så är det bara. Så ser det inte ut över allt, att vattnet är självklart eller postgången pålitlig, men så ser det ut hos oss och det är inget vi funderar så mycket över förrän vi upplevt något annat. Att lita på vattenleverantören och tidningsdistributionen verkar inte så svårt, men varför är annat så väldigt svårt att tro på.

Egentligen är det konstigt att vi litar på att tidningen kommer. För det finns så väldigt mycket som kan gå fel på vägen. Tidningen ska skrivas, tryckas, skickas från tryckeriet hit till Örebro och från något centrallager till ett tidningsbud, som ska vakna och som ska ge dig just den tidningen du vill. Men ändå ifrågasätter vi inte detta utan tar för självklart att just den tidningen jag förväntar mig ligger på mitt och inte grannens hallgolv. Och samma sak med vattnet det är en lång väg från dess källa till din vattenkran med gott om möjligheter att saker ska gå fel på vägen. Men ändå så verkar vi lätt att finna tilltro till att det ska fungera.

Vi har lätt att ha tilltro på att saker ska fungera i vårt mycket strukturerade samhälle, men av någon anledning verkar det så mycket svårare att tro. Tro att man är älskad, tro att man är behövd, tro att man är värdefull, tro att det finns människor med god vilja, tro att Gud finns, tro att Jesus är hans son, som dött för dig. Ja listan på vad som man önskar tro på kan nog göras hur lång som helst, och jag är helt säker att ni alla sitter med er egen brottnings kring vad ni skulle vilja tro på men inte riktigt förmår. Tro är inte så lätt och man kan fundera på varför det är så svårt, hela historien är full av vittnesbör om människor vars tro burit dem genom livet, men ändå så svårt.

Kanske handlar svårigheten till tro att man här till skillnad ifråga om tilltro till tidningen och vattnet, har lite svårare att få bevis. Att vattnet kommer när man slår på kranen och att temperaturen går att välja påminns vi om gång på gång. Samma sak med tidningen vi tror att den ligger på hallgolvet för att vi ser det varje dag, det är så det brukar fungera. Med tron är det lite annorlunda. Bevisen är inte lika konkreta.

Visst kan vi få höra och också känna att vi är älskade, värdefulla och behövda. Självklart får vi också höra att Gud finns, om hans son kärlekshandling för oss och att det finns människor av god vilja får vi gång på gång erfara. Problemet är också att vi gång på gång får höras talas motsatsen, här står ord mot ord, och ibland ser och anar vi handlingar som visar på en annan verklighet. För alla har vi nog någon gång fått höra att vi inte behövs och är lite utbytbara och fått erfara att alla människor vi möter inte bara besitter god vilja. Det finns två röster som talar, som inte är helt samstämmiga och de konkreta bevisen uteblir, bortförklaras eller överröstas.

Allt det här som står mellan oss och tron var inte heller okänt fenomen för officeren, han hade nog också fått höra motstridiga berättelser om Jesus och om Gud men han valde väg. Han valde att tro. Och så måste man göra, ska vi samla bevis, sådana som är konkreta skulle vi aldrig finna några helt övertygande varken

för eller emot. Utan tro handlar delvis om mod, mod att lite på löften från andra. Vi kommer aldrig få bevis som helt kan övertyga oss om att en annan människa älskar oss, utan vi måste våga lite på orden och löftena från den andre. Vi kommer aldrig helt få bevis för att vi är viktiga för andra men måste lite på att det är sant när andra berättar att det är så.

Tro handlar om tillit, att våga släppa taget. Tro är något av ett fallskärmshopp, den som hoppar har inga garantier, för just den vikningen som är just nu på ryggen går inte att testa, för testar man måste man vika om. Om tron bär vet vi bara när vi kastar oss ut och förtröstar. Först då kan vi känna att vi inte faller först då kan erfara att något händer med oss. Men tron sker i oss med oss och i relation till Gud. Det går inte att göra i experimentform, utan bara i livsform. Det krävs mod, att lite på att Gud verkligen älskar oss och vill bära och leda oss genom livet, men vi kan bara erfara det om vi provar om vi vågar. Precis som en fallskärmshoppare bara kan se om skärmen är rätt viken genom att dra i snöret kan vi bara se om tron bär oss, när vi går ett steg i den.

Tänk att få vara lika övertygad som officeren var om att Jesus hjälper och bär. Men mod kräver tid och erfarenhet. Så kanske är det så att för att få den tron, den tron där vi helt förlitar oss och hela våra liv på Jesus och lägger allt vi är i Guds händer måste vi ta några steg. Den som hoppar sitt första fallskärmshopp gör det inte ensam utan i ett tandemhopp tillsammans med någon som gjort det många gånger förut. Så är det också på trons väg att ta de första stegen ska vi nog inte göra själva, eller i alla fall är det oerhört svårt, utan vi får gå med någon annan någon som gått den vägen ett tag, någon som känner till den, någon som vågat gå den.

Så ni som sitter och längtar efter att få gå trons väg, hitta medvandrare och en självklar sådan är församlingen, att leva tron tillsammans med andra är en del av dess natur. För dig som gått länge på trons väg hjälp någon annan som du ser tar sina första stapplande steg, någon som första gången ska kasta sig ut och se om tron håller. Jag vet att känslan när tron bär, när man verkligen får förnimma att man är älskad, sedd och buren av Gud, ja det är en erfarenhet som verkligen bär över också mörka vatten, när vardagen och livet är jobbigt och svårt. Det krävs mycket mer mod att förlita sig på Gud än på att duschen ska ge vatten, men känslan, glädjen och tryggheten ja den är också mycket större än den skönaste dusch man kan tänka sig, för den kan bära och värma långt efter duschens varmvatten torkats bort och ersatts av vardagens kläder. En tro kan bära oss genom liv till död, genom allt.